

ALICE HORNÁ

MOJE ZAHRADA

Vydání katalogu finančně podpořili:

Jako svou 60. publikaci vydal Okamžik. z. ú.
(www.okamzik.cz), Praha 4, Na Strži 1683/40

Odpovědná redaktorka: Mgr. Pavla Vaňková
Grafická úprava: Karolína Čechová
Fotografie: Alice Horná, MUDr. Roman Horný

Vydání první, Praha 2017
ISBN 978-80-86932-45-3

Úvod

S Alicí Hornou jsem se poprvé setkala před sedmi lety, když začala chodit do Hmateliéru (ateliéru a dílny hmatového modelování pro nevidomé, kterou provozuje Okamžik z. ú.). Ptala jsem se jí, jaké má plány a co by všechno chtěla dělat. Skromně mi odpověděla, že by se ráda naučila modelovat větší květináče a že jejím velkým snem je tvorba volné plastiky. Uběhlo pár let, Alice má svou vlastní keramickou dílnu a stala se z ní profesionální keramička, která si plní své sny a tím se stává vzorem pro jiné, kteří se během života ocitnou v podobné situaci a hledají cestu, jak se se svým zrakovým handicapem vyrovnat.

Tak se nechme vtáhnout do života a tvorby této jedinečné výtvarnice a přejeme jí tímto katalogem mnoho dalších výtvarných počínů.

Pavla Vaňková

Recenze – charakter tvorby

Alice Horná se seznámila s keramickou hlínou před sedmi lety v Hmateliéru, od této doby zaznamenala velký posun. Po prvních nesmělých pokusech se velice rychle naučila s hlínou pracovat a její vitalita a optimistická životní filozofie jí pomohla k tvorbě keramických sošek, pro něž je charakteristická dokonalost a přitom lehkost. Její sošky vtipně karikují různé předměty, zvířata, rostliny i lidské postavy, přičemž využívá symbolů, ale hlavně pevných tvarů, jejich kontrastů a zaoblených či ostrých hran. Dosahuje tím iluzí, které oživují vazby člověka s přírodou a umožňují jí najít cestu i sama k sobě. Díky fantazii prolíná současně svůj vnitřní svět se světem vnějším, a to tak dobře, že se může věnovat vlastní tvorbě a svá díla úspěšně vystavuje a prodává.

Jiří Vaněk

Jsem člověk z města a většinu života jsem strávila v Praze v paneláku. Na přírodu na sídlišti moc nenatrefíte, tudíž jsem na objevení svého zahradního talentu čekala poměrně dlouho. Byly zde určité pokusy již na základní škole, kde jsem se ve vodě pokoušela množit tchýnin jazyk. Rostoucí kořínky byly naprosto fascinující, ale bohužel byly k mému zklamání na dlouhou dobu posledním vydařeným experimentem. Další tak nějak selhaly. Jako děti jsme jezdili na chalupu, kde ale zahradu okupoval děda. Bylo tedy naprosto bez šance se válet v hlíně, jelikož jsme se na záhony nesměly ani podívat.

Zlom nastal až tehdy, když jsme si pořídili malou zahrádku v zahrádkářské kolonii. Tam to všechno začalo a pokračuje dodnes. Před pár lety se mi splnil sen a máme nádhernou obrovskou zahradu, kde od rána do večera řádím. Manžel drandí na traktoru a seká trávu. Já jsem ponořená v pletí, rytí, sázení a v podobné velkolepé práci. Nešťastnější chvíle přicházejí se sklizní všech plodů, které ve výsledku ani nestíhám spotřebovat. Došla jsem proto giganticky velký mrazák, kde si tvořím zásoby na zimu.

Mým aktuálním cílem je mít „jedlou“ zahradu, takže sázím, co se dá jíst. Jednou budu mít ovocný les s borůvkami, kde budu ležet a kochat se mým dílem a nade mnou budou létat ptáci a sbírat, co nestihnu sníst. (Což je nereálné).

Pítko

Pítko, Ryba

Hlemýžď

Želva

Moje zahrada tedy zahrnuje všechnu takovou tu klasiku jako jsou jabloně, hrušky, angrešty, rybíz, jahody, zeleninu, atd... Mám zde, ale také pár zajímavých kousků, které jen tak někde nepotkáte. Největší zvláštností mé zahrady je mišpule velkoplodá. Nikdo ji sice nezná, i když v původních českých zahradách má bohatou historii. Letos bude mít jeden plod, který se jí až po přemrznutí. Vytvoří se z něj shnilé a velmi nevzhledné „cosí“, ale prý velmi lahodné. V tomto ohledu je příroda fascinující. Krásné a barevné květy a plody bývají zpravidla jedovaté, zatímco nevzhledné a nenápadné bývá chutné a někdy i léčivé.

Džbán

Sova, lampa

Další významnou kapitolou jsou stromy, které mě velmi inspirují a v neposlední řadě mi jejich plody hojně zásobí můj mrazák. Pokusně jsem loni zasadila pecku z broskve, z které mi nečekaně vyrostl strom už větší než já. Plodit začne snad za tři roky (to abych si udělala hodně místa v mrazáku). Stromy mi dodávají hodně energie a starám se o ně s velkou láskou. Je neuvěřitelné, jak z malého semínka dokáže vyrůst třeba i třicetimetrový strom, které přežije několik generací.

Mochomůrka

Pařezáček

Přírodě jsou velmi blízká i zvířata. Máme kočku, která se většinou válí někde na stromě, a starou vodící fenku, která mi na zahradě ráda pomáhá (například pojídáním veškeré úrody, která je v úrovni její hlavy). Manžel chce na zahradě jezírko, tak mu zatím dělám ryby jenom z hlíny. Výhodou je, že ať už uděláte rybu jakoukoli, s největší pravděpodobností se strefíte. Ryby jsou vlastně fascinující, spousta druhů, barev a tvarů: tlusté, tenké, dlouhé, široké, bystrozraké... (prostě super téma). A když už jsme u toho, tak stejně ohromující jsou i ptáci, u kterých se aktuálně zaměřuji na dosud neobjevené jihoamerické druhy.

Ptáci

Hlemýžď

Ryba, svíčka

Ryba, na vařečky

Pasáček

Trpaslík

Tom

Trpaslík v kabátě

Permoník

Hlídač

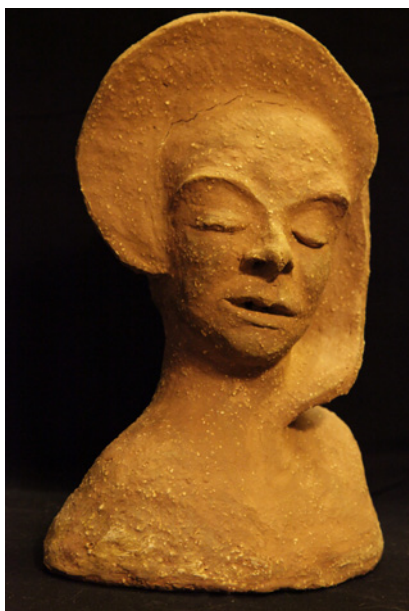
Pařezáček s houbou

Trpaslice

Hlava se škraboškou

Hlava

Ona a on

Vzhledem k tomu, že máme zahradu velmi rozsáhlou, je pro mě někdy těžké se v ní zorientovat. Pes přecpaný jablky už na vodění moc nefunguje, tak si musím poradit sama. Když jsme zahradu pořídili, povedlo se mi několikrát úspěšně zabloudit. Tenkrát jsem to řešila tak, že jsem našla plot, a podél něj jsem došla až do domečku, ale přiznejme si, obcházet zahradu o 270° není zcela praktické. Vymyslela jsem tedy novou techniku orientace. Díky mluvčímu telefonu si pomocí aplikace „kompas“ najdu sever a jdu si podle slunce (pokud teda svítí). Dnes mám mezi rostlinami rozmístěné své trpaslíky, žáby a hlemýžďe, kteří mě bezpečně dovedou.

Dostihy v Ascotu jsou vyhlášené. Vždycky mě pobaví reportáže v televizi. Většinou se vůbec nedozvíte, jaký kůň vyhrál, ale místo toho vám ukážou promenádu jedinečných klobouků. Dostihy jsou tím totiž proslavené. Říká se, že anglická královna prý nikdy nevynechala účast a nikdy neměla stejný klobouk. U nás v Čechách se to nenosí. Asi je to tím, že nás komunisti v padesátých letech naučili nosit rádiovky a zpět se to už nikdy nevrátilo (bohužel je to na naší populaci znát). Osobně neznám nikoho, kdo by je skutečně uměl nosit. Já se o to raději ani nepokouším. Necítím se v nich dobře, ale líbí se mi, tak je aspoň ráda plácám z hlíny.

Hlava, bílá

Hlava, Sen

Že ztrácím zrak a jednou neuvidím vůbec, jsem se dozvěděla až v 37 letech. Pak nastalo pro mne dlouhé smutné období, kdy jsem se potýkala jen se zákazy a různými omezeními. Ztrácela jsem jednu činnost za druhou, řidičák mi nevadil, jízdu na kole jsem obrečela, přišla jsem o práci. Největší ranou ale bylo, když jsem jednoho dne zjistila, že už nemůžu číst delší texty. Ztráta knih mě hodně zasáhla. I když je dnes poslouchám, věřte mi, jejich vůně a dotyk papírových stránek mi pořád chybí.

Až po šesti letech jsem našla Okamžik – neziskovou organizaci, kde jsem konečně potkala lidi, kteří mi začali skutečně pomáhat. Tam jsem měla poprvé možnost dotknout se hlíny. Je to nádherný materiál. Práce s hlínou byla pro mě první odměnou, která mi byla dána po všech těch ztrátách, co jsem celá ta léta pociťovala. A to hlavní? Zjistila jsem, že k této práci ty oči nepotřebuji.

V dětství jsem často slýchávala jedno přísloví, které mi obzvláště vadilo, a to, že všechno špatné je pro něco dobré. Na to jsem byla hodně alergická a vůbec jsem to nemohla pochopit. Jenže člověk stárne a život nás všelijak deformuje a až časem jsem si uvědomila, jak velká je to pravda. Kdybych neměla oční vadu, nikdy bych neměla možnost zkusit práci v Hmateliéru. Asi by mě vůbec nenapadlo něco podobného vyhledat a vyzkoušet. A tak jsou u mě to špatné oči, a to dobré je hlína.

Mám různá období, kdy tvořím různá témata. V současné době jsem se vrhla na obličej, které mě moc baví, protože jsou velmi variabilní. Zkouším, jak vyjádřit různé nálady a pocity.

V současné době chodím stále do Hmateliéru – dílny hmatového modelování. Občas tam vypomáhám jako lektorka. Pravidelně pořádáme workshopy Potmě, kdy si zdraví lidé mohou vyzkoušet práci s keramickou hlínou. Věnuji se osvětě, lektoruji besedy, semináře a různé další workshopy. Baví mě to.

Mám manžela, s kterým příští rok oslavíme už třicet let společného života a jsme spolu rádi. Mám dvě zdravé, skvělé a snad už vcelku samostatné děti. Mám zahradu. Mám dílnu a v ní malou pec a velkou hromadu hlíny. Co víc si můžu přát.

Moc Vám děkuji za návštěvu a přeji, abyste byli také tak šťastní, jako jsem já!

Alice Horná

Rytíř

Alžběta Pomořanská

Anna Falcká

Blanka z Valois

Kateřina

Karel IV.

ALICE HORNÁ

Narozena 8. 6. 1966

1985	maturita na SEŠ v Praze
od 2009	práce v Hmateliéru (www.hmatelier.cz)
od 2011	externí lektorování v Okamžiku
od 2013	vlastní keramická dílna (www.keramika-ah.cz)

O nemocné sítnici se dozvěděla v roce 2003 a od roku 2006 je v plném invalidním důchodu.

Samostatné výstavy

Kavárnička pod věží – Diakonie Kolín – září 2013
Kavárnička pod věží – Diakonie Kolín – červen, srpen 2014
Sbor ČCEU Klimenta, Praha 1 – březen 2014
Staroměstská radnice v rámci Prahy fotografické – duben 2016
Galerie Vrtbovské zahrady – říjen 2017

Společně s Hmateliérem

Galerie pod Radnicí – prosinec 2015
Novoměstská radnice v rámci Neviditelné výstavy – červenec, srpen 2016
Galerie Ecce Terra – listopad 2016
Galerie Českého rozhlasu – prosinec 2016
Staroměstská radnice v rámci Prahy fotografické – duben 2017
Malá galerie Chodovské tvrze – duben 2017
Galerie Perla – září 2017